

Povestea lui Făt-Frumos

Într-o zi, veni la împăratul un arap buzat și-i zise:

– Să trăiești, luminate împărate! Am, auzit că împărăteasa nu face copii și am adus buruieni pe care, cum le-o bea, rămâne grea.

Împăratul luă buruienile de la arap și porunci să-i dea cal împărătesc și un rând de haine de aur ce-ți lua vederile de frumusețe, apoi chemă pe împărăteasa și-i dete buruienile să le fiarbă și să le bea. Împărăteasa chemă pe bucătăreasa și-i dete buruienile să le fiarbă, fără să-i spuie de ce treabă sunt. Bucătăreasa, neștiind puterea lor, gustă dintr-însele și apoi le duse împărătesei să le bea. Nu trecu mult timp la mijloc și rămase grea împărăteasa și bucătăreasa. Iar când veni vremea, născură amândouă câte un coconăș mai frumos decât tot ce este frumos pe lumea aceasta, și le puse nume unuia Dafin și altuia Afin.

Într-o zi, împăratul plecă la bătlie și, lăsând pe fiul său în locu-i, îi dete o mulțime de chei în mână și-i zise:

– Fiule, în toate casele ce se deschid cu aceste chei să intri, iar în casa ce se deschide cu cheia de aur să nu-ți calce piciorul, căci nu va fi bine de tine.

Cum plecă împăratul din oraș, fiul sau intră prin toate casele și văzu o mulțime de pietre nestimate foarte frumoase, dar nu-i plăcu nici una dintr-ansele; în cele din urmă, ajunse și la casa ce se deschidea cu cheia de aur, stătu puțin înaintea ușii, se gândi la porunca ce-i dedese tată-său, dar biruindu-l nerăbdarea, intră înăuntru și văzu un ochean de sticlă. Se uită prin el și văzu un palat cu totul și cu totul de aur, încât la soare te puteai uita, iar la dânsul ba. Și într-însul ședea doamna Chiralina, tânără copilă, floare din grădină, frumoasă ca o zână.

După ce o privi mai mult timp, puse ocheanul iarăși la locul lui și ieși afară cu ochii plini de lacrimi.

Nu trecu mult timp și împăratul se întoarse de la bătlie biruitor; dar în loc să-i iasă fiul său înainte, să-l primească cu bucurie, ieși numai împărăteasa și-i spuse că fiul ei este bolnav. Împăratul pricepu numaidecât de unde-i venea boala și chemă pe toți doftorii și doftorițele din lume, dar toți îi ziseră că până nu va da fiului său de soție pe doamna Chiralina, el nu se va însănătoșa. Împăratul trimise soli peste soli la doamna Chiralina, dar fu peste puțină, căci tatăl ei nu voia să o mărite.

Auzind feciorul împăratului toate acestea, hotărî să se ducă el însuși să o ceară de la tatăl ei. Așadar spuse toate acestea fratelui său de cruce și, într-o zi, plecară

amândoi și se făcură nevăzuți. Merseră zi de vară până seara și ajunseră la muma Crivățului, bătură la ușă și ieși înaintea lor o babă zbârcită și îi întrebă ce caută. Ei răspunseră că cer să-i găzduiască până a doua zi și să le spuie pe care drum să apuce ca să ajungă la împărăția doamnei Chiralina.

Baba se uită la dânsii cu milă și apoi le zise:

– V-aș primi în casă cu mare bucurie, da mi-e frică că va veni fiul meu și vă face pre amândoi sloi de gheață; duceți-vă mai bine la sora mea cea mai mică, că ea poate să vă găzduiască și să vă spuie și drumul la doamna Chiralina.

Feciorul de împărat plecă înainte și ajunse la muma Vântului turbat; plecară și de acolo și ajunseră la muma Vântului de primăvară, bătură în ușă și ieși o femeie înaltă și tânără, și frumoasă. Această femeie, cum văzu pe feciorul de împărat, îi zise:

– Dragă Făt-Frumos, știu că ai plecat să cauți pe doamna Chiralina, s-o iei de soție; dar nu vei putea să ajungi până la împărăția ei fără ajutorul fiului meu. Rămâneți aci, dar trebuie să vă ascund foarte bine, căci cum o simți fiul meu că se află la mine oameni după tărâmul cellalt, vă omoară. Zicând aceste vorbe, plesni de trei ori din palme și îndată sări după sobă o pasăre de aur, cu ciocul de diamant și cu ochii de smarand, și-i băgă subt aripi pe amândoi, apoi se sui iarăși pe sobă.

Nu trecu mult timp și se auzi o dulce vâjâitură de vânt, care aducea un miros de trandafiri și de rozmarini, ușa se deschise singură și intră în casă un flăcău frumos, cu păr lung de aur, cu aripi de argint și cu un băț în mână, împletit cu de tot felul de ierburi și flori. Cum intră în casă, zise mă-sei:

– Mamă, mie îmi miroase a om după tărâmul cellalt.

– Ți-o fi mirosind, mamă, dar p-aicea n-are ce căuta oamenii după tărâmul cellalt.

Vântul se liniști și se puse la masă; dar după ce mănca o strachină de lapte dulce de căprioară și bău apă de micșunele dintr-o oală de marmură, se puse la povestit.

Mă-sa, văzându-l cu voie bună, zise:

– Fiul meu, ia spune-mi, unde este împărăția doamnei Chiralina și cum ar face cineva ca să o ia de nevastă?

– Greu lucru mă întrebași, mamă! dar, aide, treacă-meargă. Împărăția doamnei Chiralina este departe de aci, cale de zece ani; dar această cale se poate face cât te ștergi la ochi dacă cineva s-o duce în pădurea cea neagră de lângă gârla de păcură, care aruncă cu pietre și foc până la cer, și dacă o încăleca pe bușteanul ielelor cu care poate să treacă gârla; însă cine aude și va spune cuiva, acea să se facă de piatră până la genunchi. După ce

va ajunge la împărăție, trebuie să se facă un cerb de aur și să intre într-însul ca să ajungă în odaia împărătesei și să o fure; cine aude și va spune cuiva să se facă de piatră până la brâu. După ce o va lua de soție, muma Crivățului, de pizmă, o să trimită un ovrei cu niște cămăși frumoase și mai subțiri decât pânza păianjenului. Doamna Chiralina o să cumpere cămăși, și dacă nu le va uda cu lacrimi de turturică, cum se va îmbrăca cu dânsule, va muri; cine aude și va spune cuiva să se facă cu totul și cu totul de piatră.

Pe când vântul spunea toate acestea, feciorul de împărat adormise, iar feciorul bucătăresei rămăsese deștept și auzise tot.

A doua zi, după ce plecă vântul d-acasă, feciorul de împărat întrebă pe muma vântului dacă i-a spus fiul său ceva; dar ea, temându-se să nu se facă piatră, îi răspunse că n-a aflat nimic.

Atunci feciorul bucătăresei și cel de împărat luară drumul înainte și se duseră zi de vară până seara, dar când fu pe la scăpătatul soarelui, auziră un zgomot și un urlet mare, apoi văzură o gârlă mare de păcură aprinsă, aruncând pietre până la înaltul cer. Feciorul de împărat se sperie, dar feciorul bucătăresei îi zise:

– Nu te teme de nimic și vino cu mine în această pădure, și fă ce ți-o zice eu.

Ajungând în mijlocul pădurii, zăriră bușteanul ielelor, încălicară amândoi pe dânsul și, dându-i pinteni de trei ori, se prefăcu într-o căruță cu doisprezece cai de foc și într-o clipă se înălță până la Vântul turbat și se pogorî la porțile palatului doamnei Chiralina. Apoi, după ce se deteră jos, căruța se prefăcu iar în buștean și ei rămaseră dinaintea unui palat de zamfir (piatră) și cu porțile de chiparos; iar la una din ferestre sta doamna Chiralina, îmbrăcată cu haine de aur țesute cu mărgăritar.

Cum văzu doamna Chiralina pe feciorul de împărat, prinse o așa de mare dragoste de dânsul, încât căzu la grea boală și ajunse la ceasul morții.

Ce nu făcu bietul împărat ca să o scape? Dar toate erau în zadar. În cele din urmă, veni o babă și-i zise:

– Luminate împărate, să trăiești întru mulți ani! Dacă vrei să se facă sănătoasă fiica împărăției-tale, să cauți cerbul de aur care cântă ca toate păsările și să-l aduci în casă numai trei zile și vei vedea cum se va face sănătoasă.

Împăratul puse să strige pristavul în toată împărăția; iar după trei zile, feciorul bucătăresei lovi bușteanul de trei ori și se făcu un cerb de aur frumos, apoi băgă într-însul pe feciorul de împărat și se puse dinaintea palatului.

Împăratul, văzând cerbul, se dete jos și întrebă pe feciorul bucătăresei dacă-i este de vânzare.

– Nu-mi este de vânzare, ci de închiriere, răspunse cu semeție feciorul bucătăresei.

– Ei bine! ce ai să-mi ceri, ca să mi-l dai numai trei zile?

– Să-mi dai o mie de bani de aur.

Tocmeala se făcu și împăratul luă cerbul și-l băgă în odaia doamnei Chiralina; apoi se duse la treaba lui.

Cerbul, cum se văzu numai cu doamna Chiralina, începu să cânte un cântec de dor, de plângea lemnele și pietrele. Doamna Chiralina adormi, iar feciorul de împărat ieși din cerb și o sărută pe frunte, apoi intră iarăși în cerb.

A doua zi, doamna Chiralina spuse femeilor sale că a visat de două ori că a sărutat-o un june frumos. Atunci una din femei, fiind mai pricepută, zise doamnei Chiralina că, pe dată ce va începe cerbul să cânte, să se prefacă că doarme și cum va simți că o sărută cineva, să puie mâna pe dânsul.

Cum veni noaptea, cerbul începu să cânte un cântec de jale. Doamna Chiralina se prefăcu că doarme și, când veni Făt-Frumos să o sărute, îl strânse în brațe și-i zise:

– D-acum înainte nu vei mai scăpa, că mult am dorit să te dobândesc.

Ei se giugiuliră ca niște porumbei până îi apucă ziua; iar când fu pe la prânz, veni împăratul și cu fiul bucătăresei ca să-i dea cerbul. Doamna Chiralina începu să plângă că nu vrea nicidecum să se despartă de cerb; dar fiul bucătăresei zise încetinel:

– Cere de la împăratul voie să petreci cerbul până afară din oraș, căci acolo ne așteaptă o căruță cu doisprezece cai de foc, în care o să ne suim cu toții și o să ne ducem la împărăția lui Făt-Frumos, iubitul tău.

Doamna Chiralina ceru și dobândi de la împăratul această voie și petrecu pe cerb cu mare alai până afară din oraș; atunci Afin lovi cerbul de trei ori în burtă și îndată se făcu dintr-însul o căruță cu doisprezece cai de foc; apoi, luând pe doamna Chiralina c-o mână și pe Dafin cu alta, sări într-însa și se făcuă nevăzuți. Și după ce umblară zi de vară până-n seară, ca cuvântul de poveste ce d-acilea încolo se gătește, ieșiră pe tărâmul cellalt și ajunseră în țara lor.

Împăratul, cum primi știre despre sosirea fiului său, îi ieși înainte cu mulțime de oști, apoi îl însoți cu doamna Chiralina și făcu nuntă împărătească, care ținu trei zile și trei nopți.

Într-o zi, doamna Chiralina ședea la fereastra palatului și se uita la drum, când iaca un ovrei cu cămăși de vânzare. Doamna Chiralina îl chemă sus și luă două cămăși mai

subțiri decât pânza păianjenului și se îmbrăcă cu una dintr-ansele. Nu trecu mult și se bolnăvi atât de greu, încât ajunse pe mâna morții.

Afin află de boala împărătesei și intră pe la miezul nopții în odaia unde dormea ea, apoi o stropi peste tot cu lacrimi de turturică și ieși afară; dar strejarii de la ușă se duseră la Dafin-împărat și-l pârără că l-a văzut sărutând pe împărăteasa.

Împăratul, cum auzi, se făcu foc de mânie și porunci să taie capul lui Afin. Dar când ajunse la locul de pierzare, Afin zise împăratului:

– Mulți ani să-ți dea Dumnezeu, împărate; pentru toată frăția și dragostea mea către tine, te rog să strângi pe toți boierii cei mari ai împărăției, că am să spui înaintea lor un mare cuvânt. Și apoi vei porunci să-mi taie capul.

Împăratul porunci să adune divanul împărătesc, în care să fie de față și doamna Chiralina, și aducând pe Afin, îi zise:

– Spune, nelegiuitule, aceea ce ai de spus!

Atunci Afin începu așa:

– A fost odată un fecior de împărat care prinse dragoste asupra unei fete de împărat după tărâmul cellalt, și fiindcă nu putea să trăiască fără dânsa, a plecat împreună cu fratele său de cruce ca ori s-o găsească, ori să-și răpuie capul prin pustii. După ce umblară lumea în cruci și curmeziș, ajunseră la muma Crivățului și o rugară să le spuie drumul care ducea la fata de împărat după care plecaseră ei. Muma Crivățului îi trimise la muma Vântului de primăvară, care îi găzdui și le făgădui să întrebe pe fiul său. Ea s-a ținut de vorbă căci, cum a venit fiul său, l-a întrebat și el a început să spuie așa: împărăția doamnei Chiralina este departe de ei cale de zece ani; dar această cale se poate face într-o clipeală de ochi, dacă s-o găsi cineva care să se ducă în pădurea cea neagră de lângă gârla de păcură care aruncă pietre de foc până la cer, unde va găsi bușteanul ielelor și va încălica pe dânsul ca să treacă gârla. După ce va ajunge la împărăție, trebuie să facă din buștean un cerb de aur și să între într-însul, ca să ajungă în odaia doamnei Chiralina și să o fure. După ce o va lua de soție, sora Vântului turbat, de pizmă, o să trimită un ovrei cu niște cămăși mai subțiri decât pânza păianjenului și, dacă nu va ști să le ude cu lacrimi de turturică, cum se va îmbrăca cu dânsul, în trei zile va muri.

După ce vântul spuse toate acestea mume-sei, o jură că, de va spune cuiva ceea ce a auzit, să se facă cu totul de piatră.

A doua zi, feciorul de împărat întrebă pe muma vântului dacă a aflat ceva de la fiul său; dar ea, temându-se să nu se facă piatră, îi zise

că n-a aflat nimic. Iar fratele de cruce al feciorului de împărat nu dormise în noaptea aceea și auzise tot. Astfel, fără să spuie feciorului de împărat această taină, se duse împreună cu dânsul în pădurea neagră, încălecară pe buștean și trecură gârla dincolo.

Cum sfârși Afin aceste vorbe, se făcu de piatră până la genunchi. Boierii din divan, cum văzură această minune, se speriară. Afin începu iarăși și zise:

– După ce ajunseră la palatul doamnei Chiralina, fratele de cruce lovi bușteanul de trei ori și se făcu un cerb de aur și băgă pe feciorul de împărat într-însul, carele prin această șiretenie se cunoscă cu fata și o fură.

Zicând și aceste cuvinte, Afin se făcu de piatră până la brâu. Împăratul și împărăteasa, văzând nevinovăția lui Afin, începură a plânge și a-l ruga să înceteze din povestire. Dar el nu voi, ci merse înainte, zicând:

– După ce împăratul se cunună cu doamna Chiralina, nu trecu mult și împărăteasa cumpără două cămăși de la un ovrei, se îmbrăcă cu una dintr-ansele și îndată căzu la grea boală. Afin, știind din ce venea boala, intră pe la miezul nopții la împărăteasă și, găsind-o dormind, o stropi cu lacrimi de turturică și o scăpă de moarte.

Cum sfârși Afin această povestire, se făcu cu totul și cu totul de piatră, iar Dafin-împărat și cu doamna Chiralina plânseră trei zile și trei nopți; apoi luară trupul cel împietrit al făcătorului lor de bine și-l puseră în odaia lor, ca să-și aducă aminte de dânsul totdeauna.

După aceea, ei trăiră mai mult timp și născură un copil.

Într-o dimineață, Dafin-împărat intră în casa împărătesei și-i spuse că a visat o femeie îmbrăcată în haine albe, care i-a zis că dacă voiește să învieze pe fratele său cel împietrit, să taie copilul lor și să ungă piatra cu sângele lui. Împărăteasa spuse că și ea a visat tot un astfel de vis; apoi, unindu-se amândoi, tăiară copilul și, stropind piatra cu sânge, începu să se miște, apoi învie cum se cade și zise:

– O Doamne! da greu somn am dormit.

– E! e! frate, răspunse împăratul, ai fi dormit mult și bine dacă nu tăiam copilul ca să te stropim cu sângele lui. Atunci Afin se creștă la un deget cu cuțitul și lăsă să curgă sângele său peste copil, care învie numai într-o clipă; iar împăratul, de bucurie, porunci să se facă veselie mare în toată țara.

Și încălică p-o șea și v-o spusei domniei-voastre așa.

Oglindă și vis

I

M-am trezit in mijlocul unui deșert ce devenea o noua realitate,

M-am trezit printre ecouri ce-ți strigau numele,

M-am trezit pe un peron gol și trist,

Iar în cer se adunau zeii să petreacă,

Dar cutia Pandorei urma să se pogoare pe pământul rece și gol ce ti-a deschis alte orizonturi...

Parcă au trecut mii de ani de la ultimul sărut ce ți l-am așternut pe creștet,

Ș-am întrebat zeii unde te-au îndreptat pașii,

Am întrebat zeii de ce mi-ai umplut sufletul de iubire și apoi ai plecat,

Iar îngerii au izbucnit în plâns.

Am început să alerg înconjurand pământul în căutarea ta ,

Rugându-mă să fie un vis înrămat într-un somn atât de adânc încât să pară realitate,

Rugându-mă să pot duce la capăt promisiunile ce ți le-am făgăduit în fața zeului cel mare,

Rugându-mă umil și cerând mai multă iubire pentru al tău templu în care sălășluia Dumnezeu,

Rugându-mă in timp ce somnul îți invada ființa sleită de puteri ,

Rugându-mă in timp ce îți sărutam creștetul în miez de noapte când luna vărsa lacrimi de iubire pentru noi,

Rugându-măumil ...

Și întreb luna cum ți-e sufletul,

Întreb stelele dacă ai apucat să te găsești prin haosul etern,

Iar într-o dimineața l-am întrebat pe palidul soare dacă ți-a adus puțină bucurie în sufletul ce fugea printre atâtea suflete.

Am poposit într-o bisericuța de lemn și l-am întrebat pe Isus ce stătea răstignit pe crucifix dacă esti bine și mi-a răspuns plângând că nu...

M-am apropiat de El îngenunchind și i-am spus: coboară o clipă de pe cruce și dă-mi mie greutatea ei,

Și m-a întrebat cu glas de copil: ce vrei sa faci?

Să fiu jertfa i-am zis suindu-mi sufletul pe crucifix...

S-au ivit zorile dimineții, iar ceața cânta requiem izbindu-ma de sufletul tău ce implora îndurarea morții,

Și amândouă suflete au început să moara într-o iubire prea puțin întâlnită.

Răstignit pe crucifix, iar celălalt in brațele misterului ce ne aducea împreună ,

Ce nastea o iubire perpetuă în agonie ....

Prichindel

A fost odată un țăran sărac și țăranul ăsta sta într-o seară în fața vetrei și dregea focul alături de nevasta lui care torcea. Și-n tăcerea ce se așternuse în odaie se auzi deodată glasul bărbatului:

– Ce rău e că n-avem și noi copii! Casa noastră e atât de pustie și de tristă, pe câtă vreme în casele altora e numai forfotă și veselie...

– Asta așa-i, răspunse femeia, oftând. De-am avea măcar unul singur și chiar de-ar fi micuț cât degetul cel mare de la mână și încă aș fi mulțumită și l-aș iubi din toată inima.

La câtăva vreme după aceea, se întâmplă că femeia rămase grea și, după șapte luni, dădu naștere unui prunc. Copilul, cum să vă spun, avea înfățișare omenească la fel ca orice copil, numai că era tare mic, cât un deget... Dar altfel era bine făcut, ca un voinic de-o șchioapă.

Părinții nu-și mai încăpeau în piele de bucurie și-și ziceau mereu:

– S-a nimerit s-avem un copil taman după cum ne-a fost dorința; flăcăul ăsta o să fie bucuria vieții noastre și ne-o fi drag mai mult decât orice pe lume!

Și din pricină că era așa micuț de statură îi ziseră Prichindel. Copilașul nu ducea lipsă de nimic, dar cu toate că i se dădea să mănânce din belșug, nu creșu deloc, nici un piculeț, ci rămase ca-n ceasul când s-a născut. Dar după cum căta la toate cu ochisorii lui vioi și neastâmpărați, se vedea cât colo că era isteț nevoie mare și pe ce puneă mâna îi ieșea din plin, fiind cuminte și îndemânatic la toate.

Într-o zi, taică-său tocmai se pregătea să se ducă în pădure să taie niște lemne. Și cum ascuțea securea, nu știu cum zise el, mai mult pentru sine:

– Eh, bine-ar fi fost de-aș fi avut pe cineva care să vină cu căruța după mine!

– De asta nu-ți fie grijă, taică, strigă Prichindel, că-ți aduc eu căruța. Și să știi că la vremea hotărâtă sunt cu ea în pădure. Auzindu-l ce zice, țăranul începu să râdă.

– Ei drăcie, dau cum ar fi cu puțință o treabă ca asta?! se miră el. Că doar ești prea micșor ca să poți ține hățurile...

– Păi asta nu-i nici o piedică, taică. Mama o să-mi înhame calul, iar eu o să mă vâr în urechea lui și de-acolo o să-i poruncesc tot timpul încotro s-o ia.

– Dacă zici tu așa, așa să fie! se învoi taică-său. O dată om putea încerca...

Când socoti c-ar fi tocmai timpul potrivit pentru plecare, femeia înhămă calul la căruță și-l așeză pe Prichindel în urechea acestuia.

Și băiatul prinse a striga întruna, îndemnând bidiviul: "Hi, hi, murgule!", ca s-o ia numai încotro trebuia. Și calul se

îndemna la drum și gonea întins spre pădure, de parcă ar fi fost condus de un vizitiu priceput.

După câtăva vreme, Prichindel ajunse cu căruța la marginea pădurii. În clipa când fu să cotească la capătul unei cărării și-n timp ce striga din toți rărunchii: "Hi, hi, murgule!" îi ieșiră în cale doi străini.

– Măi, ce-o mai fi și asta! strigă unul din ei, mirându-se strașnic. Ia te uită: căruța merge singură, dar cineva trebuie că mână calul, numai că de văzut nu se vede nimeni... Unde o fi căruțașul, naiba să-l ia?!

– Să știi că ăsta nu-i lucru curat! răspunse celălalt. Ia hai să ne luăm după căruță, să vedem unde are să se oprească.

Căruța se afundă în pădure și se opri într-un luminiș, taman pe locul unde era stivuită o grămadă de lemne tăiate. Și de cum îl zări pe taică-său, Prichindel îi strigă:

– Vezi, tată, c-am venit cu căruța, după cum ne-a fost vorba? Acu' vino de mă dă jos!

Tată-său apucă cu mâna stângă calul de căpăstru, în timp ce cu dreapta îl scoase pe Prichindel din urechea calului. Flăcăul se așeză vesel pe un pai, să se mai hodinească nițeluș. Când îl văzură pe Prichindel, cei doi străini rămaseră încremeniți de uimire și nu mai știură ce să spună. Dar într-un târziu își veniră în fire și unul dintre ei îl luă pe celălalt deoparte și-i șopti la ureche:

– Ascultă, frățioare, știi tu cum ne-am pricopsi cu prichindelul ăsta, de l-am arăta mulțimii pe la bâlciuri, în târgurile mari? Hai să vedem de nu-l putem cumpăra, că bună afacere ar fi...

Se îndreptară apoi spre tatăl băiatului și, intrând în vorbă cu el, îi ziseră:

– Ia ascultă, omule, n-ai vrea să ne vinzi nouă prichindelul ăsta? Și să n-ai nici o grijă, c-o s-o ducă mai bine ca acasă.

– Nici prin gând nu-mi trece, răspunse țăranul, că doar un singur copil am și mi-e drag ca sufletul. Nu-l dau pentru tot aurul din lume!

În această vreme, auzind spusele drumeților, Prichindel se urcă în pripă pe cutele hainelor lui taică-său, până ce-i ajunse pe umeri și-i șopti la ureche:

– Vinde-mă, tătucă, și nu-ți fie teamă, că mă întorc eu degrabă înapoi!

Taică-său ascultă de flăcău, că-l știa isteț, și, vânzându-l celor doi străini, luă părăluțe bune pe el.

– Unde vrei să șezi, ca să-ți fie mai la îndemână? îl întrebară ei, după ce se încheie târgul.

– Așezați-mă pe pălăria unuia din voi, da' așa, mai înspre margine, că acolo am loc destul să mă preumblu și-o să privesc la locurile pe unde treceam, fără teamă c-am să pic jos.

Îi făcură pe plac omulețului și, după ce Prichindel își luă rămas bun de la taică-său, porniră la drum. Merseră ei așa până începu a se lăsa amurgul și, după o vreme, numai ce-l auziră pe Prichindel că le strigă cât îl țineau puterile:

– Dați-mă jos, dați-mă jos degrabă, că m-au apucat nevoile!

– Ba rămâi colo sus unde ești și fă-ți treaba liniștit, răspunse omul pe pălăria căruia ședea. Nu te sinchisi de fel, că n-am să mă supăr pentru un fleac ca ăsta; doar se întâmplă ca și păsările cerului să scape câte ceva pe pălăria mea, și ce, mă supăr de asta?!

– Nu, nu vreau! strigă Prichindel. Știu eu singur ce se cade și ce nu. Dați-mă repede jos!

Omul își scoase pălăria și-l lăsă pe Prichindel pe un ogor, la marginea cărării ce tăia câmpul. Prichindel începu să sară printre brazde și să se preumbe printre bulgării de pământ, despicați de tăișul plugului. Și deodată, pe nesimțite, se strecură într-o gaură de șoarece, pe care o dibuise de cum fusese dat jos.

– Noapte bună, boierilor! le aruncă Prichindel în bătaie de joc... Și mai duceți-vă acasă și fără mine.

După ce-o ștersese, își mai râdea și de ei! Cei doi pișicheri erau cătrăniți rău și alergară într-acolo, într-un suflet. Vârără un băț în gaura de șoarece ca să dea de el; scotociră-ncoace, scotociră-ncolo, dar truda le fu zadarnică. Prichindel se vâra tot mai afund și cum între timp se întunecase de-a binelea, oamenii trebuiră să se lase păgubași și să-și caute de drum. Și rămaseră cu punga goală, dar cu sufletul plin de obidă...

Când Prichindel băgă de seamă c-au plecat, ieși îndată afară din ascunzătoare.

"Mare primejdie te paște de mergi pe ogor pe întunecimea asta! își zise el. Lesne îți poți frânge gâtul în vreo hârtoapă..."

Dar, spre norocul lui, în drum dădu peste o găoace de melc.

– Slavă ție, Doamne, că am unde să mân peste noapte fără nici o grijă! strigă el, bucuros, și se cuibări în găoace.

Când era aproape să-l fure somnul, numai ce auzi doi oameni trecând pe acolo. Și unul din ei zicea:

– Cum am putea face noi ca să punem mâna pe banii și argintăria popii, că-i putred de bogat?

– Las' că te-nvăț eu cum! îi răspunse Prichindel, întrerupându-l din vorbire.

– Ce fu și asta, frate-miu? strigă speriat unul din hoți. Parcă am auzit pe cineva vorbind!

Hoții se opriră pe loc și ascultară cu luare-aminte. Atunci Prichindel grăi iarăși:

– Luați-mă cu voi și n-o să vă pară rău, c-o să vă ajut.

– Da' unde ești, mă, omule?

– Căutați cu atenție pe jos, răspunse Prichindel, da' numai înspre partea de unde mi se aude glasul.

În cele din urmă cei doi hoți dădură peste voinicelul nostru și-l ridicară în sus.

– Bine, mă, nichipercea, te lauzi tu c-ai putea să ne-ajuti pe noi! Păi în ce chip anume?

– Ba nu mă laud deloc! Și uite cum am să fac: o să mă strecur printre gratiile de fier, în cămara popii, și-apoi o să vă dau de-acolo tot ce-o să vă poftescă inima.

– Aferim! încuviințară cu bucurie hoții. Și acu' hai la treabă, să te vedem ce poți!

Când ajunseră ei la casa popii, Prichindel se strecură în cămară și începu să strige cât îl ținea gura:

– Mă, vreți să vă dau tot ce e pe-aici?

Hoții se înspăimântară rău și căutară să-l domolească:

– Ci vorbește, bre, mai încetișor, nu cumva să trezești pe cineva!

Dar Prichindel se prefăcu că nu-i înțelesese și începu să strige cu și mai multă tărie:

– Ce vreți, mă? Vreți tot ce e pe-aici?

Bucătăreasa, care se odihnea în odaia de alături, auzind tot ce spusese flăcăul, se ridică în capul oaselor și ascultă mai departe cu luare-aminte.

Când îl auziră răcnind, pe hoți îi cuprinse iar frica și, luându-și picioarele la spinare, fugiră o bună bucată de drum, pe unde se nimeri. Dar în cele din urmă prinseră iar inimă și-și ziseră că omulețul e un ghiduș și că-i place pesemne să glumească în felul ăsta. Se întoarseră și-i șoptiră printre dinți:

– Hai, lasă-te de șotii și aruncă afară ceva de pe-acolo!

Atunci Prichindel începu să strige din răspuțeri:

– Vă dau tot ce e pe-aici, da' întindeți numai mâinile!

Bucătăreasa, care trăgea cu urechea, desluși de data asta fiecare cuvânt și, sărind din pat, dădu buzna în cămară. Auzind lipăit de pași, hoții o luară la sănătoasa de parcă i-ar fi gonit Scaraoțchi din urmă.

Slujnica nu se dumerea defel ce se întâmplase, și cum orbecăia și nu deslușea nimic din pricina întunericului, se grăbi să aducă din camera ei o lumânare aprinsă. Când veni îndărăt cu lumina, Prichindel se furișă în șură, fără ca femeia să-l fi putut zări. Biata slugă se culcă din nou, socotind că poate a visat cu ochii deschiși...

Prichindel urcă pe grămezile de fân și-și căută un loc potrivit pentru culcuș. Gândea să-și odihnească oasele, cuibărit în pătuceanul ăsta moale, până-n revărsatul zorilor, și-apoi să se reîntoarcă acasă, la părinții lui. Dar vezi că i-a fost hărăzit să mai pătimească și să mai treacă prin nenumărate belele, că multe necazuri și nenorociri trebuie să întâmpine omul pe lumea asta... Cum se crăpă de ziuă, slujnica se sculă să dea de mâncare la vite. Mai întâi intră în șură, de unde luă un braț de fân, și se nimeri ca tocmai în fânul acela să-și fi aflat Prichindel culcușul. Dar flăcăiașul nostru era atât de adâncit în somn încât

nu prinse de veste și nu se trezi decât când fu în gura unei vaci, care-l înghițise o dată cu fânul.

– Ah, Doamne, se minună el, cum de ajunsei în moara asta!?

Dar își dădu numaidecât seama unde se află și se feri cu grijă, să nu-l macine vaca între măsele. Dar în cele din urmă se pomeni alunecând în pânțelele vacii.

"Ce întuneric e în încăperea asta! Pesemne că a uitat să facă ferestre, își zise Prichindel, și d-aia n-are pe unde pătrunde soarele... Și barem de-aș avea la îndemână vreo lumânare, dar de unde să-ți faci rost pe aici de așa ceva!"

De altfel adăpostul nu-i era cătuși de puțin pe plac și ceea ce îl supăra și mai mult era fânul care venea în grămezi, sporind neconținut, astfel că locul cu pricina se strâmtora din ce în ce mai mult. De frică, Prichindel începu să strige cât îl ținea gura:

– Nu-mi mai dați fân! Nu-mi mai dați fân!

În clipa aceea slujnica tocmai mulgea vaca și auzind glas de om și nevăzând pe nimeni și fiindcă recunoscuse că era tot glasul care o trezise din somn peste noapte, se înpăimântă într-atât că alunecă de pe scăunel și răsturnă laptele, care se risipi pe jos. Alergă ea apoi în fugă la stăpânul său și-i zise, abia trăgându-și sufletul:

– Văleu, părinte, vaca noastră vorbește!

– Pesemne că ți-ai pierdut mințile, femeie!, o înfruntă popa. Totuși se duse în grajd, să vadă ce s-o fi petrecând pe acolo.

Dar de îndată ce ajunse în prag, Prichindel începu să strige din nou:

– Nu-mi mai dați fân! Nu-mi mai dați fân!

Popa încremeni de spaimă și, crezând c-a intrat necuratul în vacă, porunci să fie tăiată numaidecât. După ce-o tăiară, slugile aruncară burta vacii la gunoi. Și Prichindel izbuti cu mare greutate să-și facă drum de ieșire, ca să scape de acolo. Dar abia își scoase capul la lumină, că o altă nenorocire se abătu asupra lui. Un lup hămesit de foame, care se furișase prin ogradă în căutarea unei bucături, zări tocmai atunci ceea ce căuta și înghiți pe dată toată burta, dintr-o hăpăitură. Dar Prichindel nu-și pierdu curajul.

"Poate c-o fi vreo făptură de înțeles lupul ăsta!", gândi el. Și din bezna în care se afla, începu să strige din toate puterile:

– Dragă lupușorule, știu eu un loc unde ai putea găsi un ospăț pe cinste, să te-nfrunți numai cu bunătați!

– Așa?! Și unde e locul cu pricina? întrebă lupul.

– În cutare și cutare loc, îi desluși pe îndelete glasul.

Și n-ai alta de făcut decât să te vâri în cămară printr-o bortă din perete. O să dai acolo peste ce nici nu gândești: cârnați, slănină și cozonaci și totul din belșug, să mănânci cât îți pofteste inima!

Dar lupul de unde era să știe că Prichindel gândea să-l ducă tocmai la casa tatălui său?! Nu se lăsă mult rugat și o porni în goană într-acolo. Peste noapte se strecură prin bortă în cămară și începu să înfulece bucuros din toate bunătațile. După ce se sătură, vru să-și ia tălpășița tot pe unde venise, dar de mult ce se ghiftuise, i se umflase burduhanul, încât nu-i mai fu cu putință să iasă prin bortă.

Pe asta își bizuise și Prichindel socoteala, din capul locului, și începu de îndată să facă o larmă strașnică din burta lupului, țipând și urlând cât îl țineau puterile.

– Da' mai astâmpără-te și taci o dată, c-ai să scoli lumea din somn! se răsti la el lupul.

– Ce-mi pasă, de s-or trezi! răspunse flăcăul. De ospătat tu te-ai ospătat pe îndeustulate, acum e rândul meu să petrec, și petrec după cum mi-e voia!

Și începu iar să strige cât îl lua gura.

În vremea asta, de atâta zarvă, părinții lui Prichindel se treziră din somn și alergară spre cămara de unde venea glasul. Se uitară înăuntru printr-o crăpătură și, când văzură lupul, deteră fuga de luară omul, toporul, iar femeia, coasa.

– Rămâi tu în urmă! zise bărbatul către nevastă-sa în clipa când se pregătea să intre pe ușă. Dacă nu moare, după ce l-oi izbi eu în moalele capului cu toporul, înfige și tu coasa în el și caută de-i spintecă burta.

Auzind glasul lui taică-său, Prichindel începu să strige:

– Taică dragă, eu sunt aici, în burta lupului!

– Slavă Domnului că ne-am regăsit copilul, că ne e mai drag decât sufletul!, rosti omul, nemaiîncăpându-și în piele de bucurie.

Apoi îi spuse femeii să lase coasa deoparte, ca nu cumva să-l vatăme pe Prichindel și, ridicând toporul, îl izbi pe lup drept în moalele capului, de căzu acesta trăsnet la pământ. După aceea aduseră un cuțit și-o foarfecă și, spintecându-i burta, îl scoaseră de acolo pe fiul lor cel iubit.

– De-ai ști cât de mult ți-am dus grija! zise taică-său.

– Mult mi-a fost dat să mai colind și eu prin lume, da' acu', slavă Domnului, pot răsufli în voie, că mi-e îngăduit să văd iarăși lumina zilei!

– Da' pe unde-ai tot umblat, dragu' tatii?

– Mai bine întreabă-mă pe unde n-am fost... Ah, tată, am nimerit mai întâi într-o gaură de șoareci, apoi în pânțelele unei vaci și-n cele din urmă am ajuns în burta lupului. Dar de-acu' rămân pentru totdeauna cu voi.

– Iar noi n-o să te mai vindem nici pentru toate bogățiile din lume! ziseră părinții lui Prichindel și prinseră să-l sărute și să-l drăgălească.

Îl ospătară apoi cu ce aveau ei mai bun în casă și-i făcură îmbrăcăminte nouă, că cea veche se ponosise de cât o purtase pe drumurile cele lungi și grele.

